

Η Ευγενής Γενιά.

Ηλίας Λιαμής, Σύμβουλος Ενότητας Πολιτισμού.

Δεν εξηγείται η Παναγία. Ούτε ο Χριστός εξηγείται, αλλά εκεί τουλάχιστον σε παρηγορεί το γεγονός τού αργιστού μυστηρίου της ενανθρωπίσεως. Η Παναγία όμως παραμένει μία από εμάς και συγχρόνως φόβητρο των δαιμόνων και ρυθμιστής δυνάμεων, που ξεπερνούν κατά πολύ τις ανθρώπινες δυνάμεις. Μπορεί η ανάσταση του Χριστού να αποτελεί σκάνδαλο Ιουδαίων και μωρία Ελλήνων, η ανατροπή όμως της στρεβλής εικόνας, που έχει σχηματίσει ο άνθρωπος για τη σχέση Θεού-ανθρώπου από την πτώση και μετά, αρχίζει να ανατρέπεται από την ώρα του Ευαγγελισμού.

Ο Θεός, ο κατά τον Διάβολο τρομοκρατημένος από το ενδεχόμενο να μοιραστεί την ...εξουσία του με τους πρωτοπλάστους, θέτει το θέλημά Του στην τράπεζα των διαπραγματεύσεων. Απέναντί του ένα ασήμαντο κορίτσι από τη Παλαιστίνη, μία ασήμαντη στιγμή ανάμεσα στα δισεκατομμύρια χρόνια του χρόνου. Αυτή, ένα άνοιγμα στο κέλυφος της ανθρώπινης φυλακής, αυτή, μια ρωγμή στο τείχος της ανθρώπινης ματαιοδοξίας. Ένας Θεός, πλημμυρισμένος αγάπη και όχι οργή, να περιφέρεται έξω από τα τείχη της φυλακής και να περιμένει το κατάλληλο «τώρα».

Ό,τι και να λέμε, ρέπουμε συνεχώς προς τον ανθρωπομορφισμό και την αφέλεια. Έρχονται φτωχά τα λόγια, σαν κουρελάκια, να ντύσουν την άβυσσο.

Όλα τα διαγράφει η σύγκριση και αφήνει μόνο το ένα και αναμφισβήτητο γεγονός: Ο Θεός θέλει σχέση με τον άνθρωπο, τον θέλει συνομιλητή Του. Δύναται τα πάντα. αλλά εκουσίως εξαρτάται από το ανθρώπινο «θέλω». Και αυτό το «θέλω», ο Θεός το λαχταράει τόσο, που αιώνες παράκαμψε και παρακάμπτει τις αξιοθρήνητες αρνήσεις του φοβισμένου ανθρώπου, κρατώντας προσηλωμένο το βλέμμα του στον μύχιο πόθο της ανθρώπινης καρδιάς. Μια κραυγή πόνου και μια δίψα επιστροφής η ανθρώπινη ιστορία. Και αυτός ο πόνος, και αυτή η κραυγή συμπυκνώθηκαν, σαρκώθηκαν και πήραν τη μορφή της Παναγίας.

Δεν είναι τόσο η πονεμένη μητρότητα, που την ένωσε τόσο πολύ με την ψυχή μας. Δεν είναι η ισορροπία, ανάμεσα στο άρρεν και το θήλυ της ανθρώπινης ψυχοσύνθεσης. Είναι που στο πρόσωπό της αναγνωρίζουμε την ίδια μας την ψυχή, που διψάει τον Θεό και που ανυπομονεί, μια ώρα αρχύτερα να του παραδοθεί. Όλη μας η ζωή, ένα ανεκπλήρωτο «γένοιτο» και κάθε Δεκαπενταύγουστο η πίστη και η χαρά, πως το «γένοιτο» αυτό έγινε γέφυρα ουρανού και γης, να εισέλθει ο Παράκλητος στην ορφανεμένη ανθρωπότητα και να ξαναγίνει το σύμπαν ένα σπίτι ζεστασιάς και εμπιστοσύνης.

Κι αν όλα βαλθήκανε να μας πείσουν για την ασημαντότητά μας, κι αν στα τεφτέρια των ισχυρών λογιζόμαστε αριθμοί και ικανοί μόνο για κατανάλωση, η μορφή της Παναγιάς στέκει εκεί, για να μας θυμίζει πως το μεγαλύτερο μυστήριο είναι κρυμμένο μέσα μας. Μία μας πράξη, ένας μας λόγος είναι σε θέση να αλλάξει τη ροή της ιστορίας. Ανήκουμε σ' αυτήν την ευγενική γενιά, που πάει πίσω, μέχρι τον Παράδεισο. Ο κόσμος θα ζητάει πάντα τα γεγονότα που σημάδεψαν την ιστορία. Εμείς, κάθε φορά, που ένα παιδάκι θα βγαίνει κατάλευκο από την κολυμπήθρα, θα θυμόμαστε, πως μας δόθηκε η χάρη και η δύναμη να φτιάχνουμε φεγγίτες, για να βρίσκει δρόμο το φως του Χριστού προς τις καρδιές των ανθρώπων. Και αυτό το γεγονός είναι η μέγιστη ανατροπή της κάθε κοσμικής τάξης των πραγμάτων.